

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 26, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1813](#) 02-12-2025

Faillissementsfraude. Feitelijk leiding geven aan bedrieglijke bankbreuk begaan door rechtspersonen

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3226](#) 25-11-2025

Hoger beroep afwijzing faillietverklaring. Vordering dient naar Duits recht te worden getoetst. Daarvoor biedt de procedure geen ruimte.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2101](#) 29-07-2025

Geen aansprakelijkheid wegens misbruik van faillissementsrecht

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:22423](#) 27-11-2025

Faillissement blijft na verzet in stand

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:13819](#) 26-11-2025

Aansprakelijkheid vereffenaar afgewezen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:22543](#) 26-11-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod. Met wenk

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2025:1694](#) 19-11-2025

Keuze voor schadevergoeding door werknemer pakt financieel nadelig uit in het faillissement van de werkgever. Met wenk

RECHTSPRAAK

Faillissementsfraude. Feitelijk leiding geven aan bedrieglijke bankbreuk begaan door rechtspersonen

Heeft de verdachte, door geen deugdelijke administratie te voeren, bewust de aanmerkelijke kans aanvaard dat de rechten van de schuldeisers van vennootschap A door een vanaf september 2009 dreigend faillissement van deze rechtspersoon zouden worden verkort?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het tenlastegelegde, voor zover deze betrekking heeft op het handelen ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten van de schuldeisers van de rechtspersoon’, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het keert zich in het bijzonder tegen het oordeel van het hof dat de verdachte, door geen deugdelijke administratie te voeren, bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de rechten van de schuldeisers van de rechtspersoon [A] B.V. (hierna: [A]) door een vanaf september 2009 dreigend faillissement van [A] zouden worden verkort.

Het hof heeft tegen de achtergrond van deze vaststellingen, kort gezegd, overwogen (i) dat in september 2009, toen de aannemingsovereenkomst werd overgenomen door [B] terwijl de kosten ook daarna nog ‘in [A] worden geboekt’, voor [A] een faillissement dreigde en dat dit voor de verdachte ook voorzienbaar was, omdat de kosten voor het afbouwen van het appartementencomplex doorliepen en er geen inkomstenbron was, en (ii) dat de verdachte geen deugdelijke administratie heeft gevoerd en ook vanaf het moment dat een faillissement dreigde en voor de verdachte voorzienbaar was, heeft nagelaten ervoor te zorgen dat de administratie op orde kwam en bleef, waardoor onder meer onduidelijk is gebleven welke rechten en plichten voor partijen voortvloeiden uit de niet op schrift gestelde aannemingsovereenkomst en uit de niet op schrift gestelde overname van die overeenkomst door [B], waaronder de aanspraken op winstdeling.

Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte, door geen deugdelijke administratie te voeren, bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de rechten van

schuldeisers van [A] werden verkort, getuigt in het licht van wat is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en het is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het tenlastegelegde, voor zover deze betrekking heeft op het ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten van de schuldeisers van de rechtspersoon onttrekken van goederen aan de boedel’, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het keert zich in het bijzonder tegen het oordeel van het hof dat de verdachte, onder meer door onverschuldigd geldbedragen over te boeken, bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de rechten van de schuldeisers van de rechtspersoon [B] na het faillissement van [A] zouden worden verkort.

Het hof heeft tegen de achtergrond van deze vaststellingen geoordeeld dat de verdachte, als feitelijk leidinggever van [B], in het vooruitzicht van een faillissement ter bedrieglijke verkorting van de rechten van de schuldeisers goederen aan de boedel heeft onttrokken. Het hof heeft daartoe in het bijzonder overwogen dat de verdachte vanaf het moment dat [A] was gefailleerd en [B] niet meer aan [C] factureerde maar de crediteuren wel op [B] bleven drukken – in welke overweging besloten ligt dat vanaf dat moment een faillissement van [B] voorzienbaar was –, bedragen ten laste van [B] onverschuldigd heeft overgeboekt. Dat oordeel getuigt in het licht van wat is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van twaalf maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf; vermindert deze in die zin dat deze elf maanden en een week, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren beloopt; verwerpt het beroep voor het overige.

Redactie, december 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1813

Zaaknummer: 23/01388

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damtsteegt

Advocaten: D.J.C. Aben

Wetsartikelen: 341 Sr

RECHTSPRAAK

Faillissement blijft na verzet in stand

Onvoldoende is gesteld waarom de aanvragers van het faillissement met elkaar vereenzelvigd moeten worden. De toezegging dat de vorderingen van de aanvragers op korte termijn worden betaald, is onvoldoende onderbouwd. De rechtbank laat het faillissement daarom in stand.

Een vennootschap die failliet is verklaard door de rechtbank, stelt verzet in tegen de faillietverklaring. De vennootschap betwist niet dat de aanvragers van het faillissement een vordering hebben, maar betwist wel de hoogte van de vordering. Zo zou de vordering van een van de aanvragers niet ongeveer € 1,4 miljoen bedragen, maar ongeveer € 1,2 miljoen. Daarnaast wordt de pluraliteit betwist, omdat de aanvragers met elkaar moeten worden vereenzelvigd. De vennootschap stelt verder dat zij binnen afzienbare tijd de vorderingen kan betalen. De aanvragers stellen dat de vennootschap dit al maanden aangeeft, terwijl betaling telkens uitblijft. De aanvragers zijn naar eigen zeggen twee afzonderlijke entiteiten met elk een eigen vorderingsrecht.

De rechtbank oordeelt dat vaststaat dat de aanvragers een opeisbare vordering hebben. De aanvragers moeten niet met elkaar worden vereenzelvigd. De vennootschap heeft niet toegelicht waarom dit gerechtvaardigd zou zijn. De advocaat van de vennootschap heeft verklaard dat de bestuurder druk bezig is om vanuit het buitenland betaling van de vorderingen van de aanvragers te bewerkstelligen, maar de toezegging dat wordt betaald is onvoldoende onderbouwd. De rechtbank verklaart het verzet daarom ongegrond.

H.J. de Kloe, december 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:22423

Zaaknummer: C/09/25/348 F

Rechters: R. Cats

Advocaten: L.P.J. Krijgsman

Wetsartikelen: 8 lid 2 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod. Met wenk

De rechtbank Den Haag stelt vast dat het bestuur van de gefailleerde vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld, vanwege de schending van de boekhoudplicht en dat aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De formeel bestuurder is aansprakelijk voor het faillissementstekort van de gefailleerde vennootschap en wordt veroordeeld tot betaling van een voorschot aan de faillissementsboedel. Daarnaast wordt aan de betreffende bestuurder een bestuursverbod voor de duur van vijf jaren opgelegd.

Deze zaak gaat over de vraag of de curator een vordering op gedaagden als statutair bestuurder en (vermeend) feitelijk beleidsbepaler heeft in verband met het faillissement van een besloten vennootschap en of een civielrechtelijk bestuursverbod moet worden opgelegd.

De vennootschap exploiteerde een aannemersbedrijf gericht op bouw- en renovatiewerkzaamheden. De vennootschap was opgericht als voortzetting van de eerdere eenmanszaak van een van de gedaagden sub 1 ('de bestuurder'). Bestuurder is de bestuurder en enig aandeelhouder van de vennootschap. Hij is daarnaast (indirect) bestuurder van meerdere andere vennootschappen. De andere gedaagde ('gedaagde sub 2') is (indirect) bestuurder van een andere vennootschap en werd door de curator mede aangemerkt als behorend tot de directie van de vennootschap.

Op 20 december 2022 is de vennootschap failliet verklaard. Het boedeltekort bedraagt ruim € 3 miljoen. De curator heeft vanaf de uitspraak van het faillissement herhaaldelijk verzocht om de volledige administratie en aanvullende informatie. Hoewel de bestuurder en gedaagde sub 2 aanvankelijk hun medewerking toezegden, bleef de aanlevering van essentiële stukken lange tijd onvolledig.

De curator constateerde dat belangrijke onderdelen van de administratie ontbraken,

waaronder facturen, bouwdoSSIers, fiscale aangiften, kasadministratie en informatie over aanzienlijke leningen aan gelieerde vennootschappen.

De curator betwist dat de bestuurder aan zijn informatie- en inlichtingenplicht heeft voldaan en heeft melding en aangifte gedaan van faillissementsfraude. Tevens is conservatoir beslag gelegd op vermogensbestanddelen van gedaagde sub 2 en onder derden, ten laste van gedaagde sub 2. Een mediationgesprek tussen de curator en gedaagde sub 2 in september 2024 heeft niet tot een oplossing geleid.

De curator beroept zich primair op artikel 2:248 BW als grondslag voor de aansprakelijkheid van bestuurder. De rechtbank stelt vast dat niet is voldaan aan de verplichting van artikel 2:10 BW, dat geen deugdelijke administratie is gevoerd en dat evenmin is voldaan aan de verplichting van artikel 2:394 BW. De rechtbank komt tot het oordeel dat het bestuur zijn taak in de periode van drie jaar voorafgaand aan het faillissement kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en dat vermoed wordt dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurder is er niet in geslaagd dit vermoeden te weerleggen en heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat andere oorzaken dan het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest.

Ten aanzien van gedaagde sub 2 stelt de curator dat hij als feitelijke beleidsbepaler van de vennootschap moet worden aangemerkt en daarom gelijkgesteld moet worden met een bestuurder van de vennootschap. Tegen de achtergrond van het beoordelingskader van artikel 2:248 lid 7 BW is de rechtbank van oordeel dat gedaagde sub 2 niet als feitelijk beleidsbepaler kan worden beschouwd. Het is niet vast komen te staan dat gedaagde sub 2 bemoeienis had met het bestuur of met de beleidsbepaling binnen de vennootschap. Evenmin was sprake van op gelijke voet met de bestuurder beslissingen nemen. Hieruit volgt dat gedaagde sub 2 niet op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk kan worden gehouden voor het faillissementstekort en dat de overige stellingen van de curator over bestuurdersaansprakelijkheid ten aanzien van gedaagde sub 2 verder onbesproken kunnen blijven.

De rechtbank oordeelt dat er geen grond is om gedaagde sub 2 op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk te houden voor het faillissementstekort. De rechtbank is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat gedaagde sub 2 onrechtmatig heeft gehandeld jegens de gezamenlijke crediteuren van de vennootschap of dat hem daarvan een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Ook ten aanzien van het bestuursverbod geldt dat de rechtbank ten aanzien van gedaagde sub 2 geen overtreding van artikel 106a Fw aanneemt en geen bestuursverbod oplegt.

Ten aanzien van de bestuurder acht de rechtbank de gronden van artikel 106a Fw vervuld en

komt zij toe aan oplegging van een civielrechtelijk bestuursverbod. De rechtbank weegt daarbij onder meer mee dat de boekhoudplicht niet is nagekomen, dat de administratie ernstige gebreken vertoont, dat gelden aan de vennootschap zijn onttrokken zonder deugdelijke onderbouwing, dat sprake is van benadeling van schuldeisers en dat de curator melding en aangifte van faillissementsfraude heeft gedaan. Op grond daarvan wordt aan de bestuurder een bestuursverbod ex artikel 106a Fw e.v. voor de duur van vijf jaren opgelegd, versterkt met een dwangsom per overtreding.

Verder wordt de bestuurder als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding, waaronder de kosten van de door de curator ten laste van hem gelegde conservatoire beslagen. De vorderingen van de curator tegen gedaagde sub 2 worden afgewezen en de curator wordt in diens proceskosten veroordeeld. Het vonnis wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard voor zover het betreft de veroordelingen tot betaling van het faillissementstekort, het voorschot, het bestuursverbod en de proceskosten.

Wenk

De overweging van de rechtbank ten aanzien van de kwalificatie van gedaagde sub 2 in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW bevat een opmerkelijke afweging. Met verwijzing naar de memorie van antwoord (*Kamerstukken II* 1983/84, 16631, nr. 6, p. 24) overweegt de rechtbank (in r.o. 5.22): *'Onder feitelijke bestuurders moeten worden begrepen zij die, als ware zij bestuurders, aan de statutaire bestuurders opdrachten geven, die door die bestuurders worden opgevolgd. Voorts moeten onder feitelijke bestuurders worden begrepen personen, al dan niet met een officiële functie in de vennootschap, die haar beleid bepalen met terzijdestelling van het formele bestuur.'* Belangrijk is dat 'opdrachten geven' slechts een invulling is en geen constitutief vereiste voor de kwalificatie van een persoon als feitelijk beleidsbepaler op zichzelf.

Daarnaast is het sinds HR 24 maart 2023 (ECLI:NL:HR:2023:445, *Red Dragon*) duidelijk dat beslissend is of iemand zich ten minste een deel van de bestuursbevoegdheid heeft toegeëigend en zo het beleid heeft bepaald of mede bepaald als ware hij bestuurder (r.o. 3.3 in HR *Red Dragon*); dat kan via opdrachten, maar ook via andere vormen van sturing dan wel naar zich toetrekken van aangelegenheden die het formele bestuur aangaan, terwijl formele bestuurders gewoon blijven functioneren. Een feitelijke terzijdestelling van het formele bestuur, zoals vermeld in de wetsgeschiedenis, betekent niet dat iemand als 'beleidsbepaler als ware hij bestuurder' in plaats en met uitsluiting van het formele bestuur heeft bestuurd.

De enige nuance is dat de rechtbank de wetsgeschiedenis enigszins 'klassiek' weergeeft door te benadrukken dat ook personen worden bedoeld die het beleid bepalen 'met terzijdestelling van het formele bestuur'. Na het arrest inzake *Red Dragon* moet dat zo worden gelezen dat

'terzijdestelling' niet betekent volledige uitsluiting van het bestuur, maar het zich toe-eigenen van (ten minste) een deel van de bestuursbevoegdheid, naast eventueel nog functionerende formele bestuurders.

E. Ayerdem, december 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:22543

Zaaknummer: C/09/672906 / HA ZA 24-824

Rechters: mr. M.A. Schueler

Advocaten: M. de Haan en A.S. Snel

Wetsartikelen: 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid vereffenaar afgewezen

Aansprakelijkheid vereffenaar afgewezen omdat niet aan eisen aansprakelijkheid is voldaan.

Eisers zijn vennoten van een maatschap die bedrijfsruimte verhuurde aan Holland Lift International B.V. (in liquidatie) ('Holland Lift'). ProDelta Investments Partners B.V. ('ProDelta') hield via SMP International B.V. ('SMP') alle aandelen in Holland Lift. Gedaagde sub 1 was tot 22 augustus 2023 bestuurder van Holland Lift en SMP en werd na ontbinding van beide vennootschappen benoemd tot vereffenaar. De ontbinding van Holland Lift werd op 19 december 2023 in het handelsregister geregistreerd. Op 31 januari 2024 trad gedaagde sub 1 terug als vereffenaar; Hollips B.V. (dochter van ProDelta) nam deze rol over. Op 5 februari 2024 werd aan eisers meegedeeld dat Holland Lift vanaf maart 2024 geen huur meer zou betalen. Kort daarna stelde de maatschap ProDelta aansprakelijk. Op 9 april 2024 werden Holland Lift en SMP op verzoek van de vereffenaar failliet verklaard.

Eisers vorderden een verklaring voor recht dat gedaagde sub 1 en ProDelta onrechtmatig hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor schade wegens niet-nakoming van huurovereenkomsten. Eisers stellen dat beide partijen als formele en feitelijke vereffenaar onrechtmatig hebben gehandeld door onder meer geen faillissement aan te vragen op 22 augustus 2023, verzuimd hebben de huurovereenkomsten met wederzijds goedvinden af te wikkelen, selectieve betalingen hebben gedaan en niet hebben voldaan aan hun verplichting de schade van eisers te beperken.

De rechtbank stelt voorop dat een vereffenaar in beginsel dezelfde verplichtingen en aansprakelijkheid heeft als een bestuurder (art. 2:23a BW). Voor aansprakelijkheid geldt dezelfde hoge drempel als bij bestuurdersaansprakelijkheid: alleen bij zodanig onzorgvuldig handelen dat persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Volgens de rechtbank hebben eisers geen concrete feiten gesteld waaruit de rechtbank kan afleiden dat gedaagde sub 1 een dergelijk verwijt kan worden gemaakt. Zo is niet onderbouwd waarom het faillissement op 22 augustus 2023 aangevraagd had moeten worden. Tot gedaagde sub 1 als vereffenaar is gestopt, is Holland Lift haar verplichting gewoon nagekomen.

Gedaagde sub 1 kan dus geen verwijt worden gemaakt. De rechtbank komt tot dezelfde conclusie wat betreft ProDelta. De verwijten zijn weinig concreet. Bovendien voldeed Holland Lift tot maart 2024 aan haar verplichtingen en is geprobeerd tot een regeling te komen.

De rechtbank wijst alle vorderingen af en veroordeelt eisers in de proceskosten van beide gedaagden (circa € 2.033 en € 2.094), vermeerderd met wettelijke rente.

A.M.H. Nolte, december 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:13819

Zaaknummer: C/15/356273 / HA ZA 24-488

Rechters: B. de Metz

Advocaten: L. Bijl, N.E. Bobbert en J. van den Brande

Wetsartikelen: 2:23a BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep afwijzing faillietverklaring. Vordering dient naar Duits recht te worden getoetst. Daarvoor biedt de procedure geen ruimte.

Hoger beroep tegen afwijzing verzoek faillietverklaring. De gestelde vordering van de aanvrager dient naar Duits recht te worden beoordeeld. De faillissementsprocedure biedt daarvoor geen ruimte, zodat niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht.

Geïntimeerde heeft met een derde een factoringovereenkomst gesloten, op basis waarvan geïntimeerde tegen betaling van een bedrag van € 850.000 vorderingen aan de derde heeft verkocht. Deze derde zou de vorderingen incasseren, maar vast staat dat de vorderingen niet zijn betaald. De derde zou vervolgens op grond van de factoringovereenkomst jegens geïntimeerde recht hebben op terugkoop van de vorderingen. Daarom zou de derde aanspraak hebben gemaakt op terugbetaling van de koopsom, maar geïntimeerde heeft dat geweigerd. Wel zou geïntimeerde met de derde gesproken hebben over een overbruggingskrediet, dat door geïntimeerde zou worden verstrekt en deels zou zien op de affinanciering van een eventuele terugbetalingsverplichting. De derde heeft dit krediet evenwel niet verkregen en is vervolgens failliet gegaan. De curator heeft de vordering tot terugbetaling van de koopsom gecedeerd aan appellant. Appellant heeft vervolgens bij geïntimeerde aanspraak gemaakt op betaling, maar betaling is uitgebleven.

Daarop heeft appellant het faillissement van geïntimeerde aangevraagd. Het faillissementsverzoek is in eerste aanleg afgewezen; appellant is daartegen in hoger beroep gegaan. Het gerechtshof beoordeelt vervolgens allereerst of appellant een vorderingsrecht heeft jegens geïntimeerde.

Volgens appellant is geïntimeerde verplicht tot terugbetaling van de koopsom, op grond van de factoringovereenkomst. Bovendien zou geïntimeerde de terugbetalingsverplichting hebben erkend.

Geïntimeerde heeft deze stellingen van appellant uitgebreid betwist. Zo betwist zij dat zij op

grond van het contract gehouden is tot terugkoop; zij heeft dat ook nooit erkend. Bovendien zou de derde diverse verplichtingen uit hoofde van de factoringovereenkomst hebben geschonden, terwijl het verder onduidelijk is of de derde zich wel heeft ingespannen om de verkochte vorderingen te incasseren. Daarbij komt dat op de factoringovereenkomst Duits recht van toepassing is. Dat betekent dat de vordering door een Duitse rechter moet worden beoordeeld, waarbij volgens geïntimeerde niet is uitgesloten dat naar Duits recht meer of andere verweren kunnen worden gevoerd. Tot slot stelt geïntimeerde een hoge tegenvordering te hebben, omdat de derde tekortgeschoten zou zijn in de nakoming van haar verplichtingen.

Het hof oordeelt dat geïntimeerde de vordering niet heeft erkend. De omstandigheid dat gesproken is over een overbruggingskrediet maakt dit niet anders, omdat daarbij de terugbetalingsverplichting niet is erkend. Verder geldt dat de overeenkomst naar Duits recht moet worden uitgelegd. De juridische waardering van de feiten en omstandigheden dient dus met toepassing van Duits recht te geschieden. Daarvoor biedt de onderhavige faillissementsprocedure volgens het gerechtshof onvoldoende ruimte. Aldus is niet summierlijk gebleken van het vorderingsrecht van de appellant, zodat de beschikking van de rechtbank wordt bekrachtigd.

A.D. van Dalen, december 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3226

Zaaknummer: 200.358.493

Rechters: M.L.D. Akkaya, K. van Dijk en L.Th.L.G. Pellis

Advocaten: N.E. Koelemaij, W.J.M. Sprangers en G.H.A. Ruggeri-Laderchi

Wetsartikelen: 9 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Geen aansprakelijkheid wegens misbruik van faillissementsrecht

Een ex|werknemer van PGV meent primair dat de indirecte bestuurder in privé aansprakelijk is, omdat een faillissementstoestand is gecreëerd om de arbeidsrechtelijke bescherming te ontnemen aan de werknemer. Het hof oordeelt dat van een Spaanse villa-situatie geen sprake is, omdat de verweten handelingen zien op bestuurshandelingen. Bestuurdersaansprakelijkheid is ook niet aan de orde. Daarvoor is allereerst noodzakelijk dat de vennootschap zelf misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid het faillissement aan te vragen, maar de vennootschap verkeerde naar het oordeel van het hof in de (niet-geregisseerde) toestand van te hebben opgehouden met betalen.

Met dit arrest komt (voorlopig) een einde aan een reeks procedures waarin appellant, een voormalige chauffeur van PGV (een onderdeel van het Princen-concern), procedeert vanwege zijn ontslag in het faillissement van PGV. In deze procedure vordert appellant een verklaring voor recht dat de (indirect) bestuurders van PGV onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor zijn schade, met verwijzing naar de schadestaatprocedure. Hij stelt (opnieuw) dat misbruik is gemaakt van het faillissementsrecht: het faillissement zou uitsluitend of in elk geval hoofdzakelijk zijn aangevraagd om van hem af te komen en hem de normale arbeidsrechtelijke bescherming te onthouden.

Daarbij beroept appellant zich, onder verwijzing naar het *Spaanse villa*-arrest, primair op een zelfstandige onrechtmatige daad van de bestuurder in privé. De bestuurder zou via trucages en manipulaties een faillissementssituatie hebben gecreëerd. Het hof oordeelt dat al deze verweten handelingen – financiële keuzes binnen de groep en het aanvragen van het faillissement – uitsluitend zien op het handelen van de bestuurder in zijn hoedanigheid van (indirect) bestuurder van PGV. Er is geen sprake van 'privéhandelen' zoals in *Spaanse villa*,

zodat geen zelfstandige privéaansprakelijkheid uit onrechtmatige daad kan worden aangenomen. Het primaire beroep op *Spaanse villa* gaat dus niet op, aldus het hof.

Voor de subsidiaire grondslag (bestuurdersaansprakelijkheid) moet eerst vaststaan dat PGV zelf misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid het eigen faillissement aan te vragen. Daarbij acht het hof eerdere uitspraken van rechtbank Oost-Brabant (verzet tegen faillietverklaring) en de kantonrechter Limburg (procedure tegen de doorstarter) materieel richtinggevend, hoewel zij geen formele bindende kracht hebben omdat het niet om dezelfde partijen gaat (art. 236 Rv). Appellant heeft zich in deze procedures echter wel al kunnen uitlaten over de vraag of PGV misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid het eigen faillissement aan te vragen.

In allebei deze uitspraken wordt geoordeeld dat dit niet het geval is. PGV verkeerde namelijk in een niet-geregisseerde toestand van te hebben opgehouden te betalen, met aanhoudende verliezen, een fors negatief eigen vermogen en meerdere aanzienlijke opeisbare schulden.

Het hof onderzoekt vervolgens de door appellant in deze procedure aangevoerde nieuwe feiten, maar vindt deze onvoldoende concreet en begrijpelijk onderbouwd. Dit mede in het licht van de faillissementsverslagen van de curator en de gemotiveerde betwisting door de bestuurders. Alles bijeen kan volgens het hof niet worden geoordeeld dat in de verhouding tussen PGV en appellant sprake is geweest van misbruik van faillissementsrecht.

Omdat geen misbruik van bevoegdheid door PGV is vastgesteld, ontbreekt de grondslag voor bestuurdersaansprakelijkheid. Daarmee kunnen de bestuurders niet aansprakelijk worden gehouden voor de door appellant gestelde schade. De vorderingen worden dan ook afgewezen.

S. Zonneveld, december 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2101

Zaaknummer: 200.335.759/01

Rechters: P.M. Arnoldus-Smit, A.C. van Campen en mr. Chr.F. Kroes

Advocaten: S.H.O. Aben en B. van Duijn

Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:11 BW en 236 Rv

RECHTSPRAAK

Keuze voor schadevergoeding door werknemer pakt financieel nadelig uit in het faillissement van de werkgever. Met wenk

Een ex|werknemer koos voor een schadevergoeding wegens onregelmatig ontslag. Het UWV weigerde uitkering onder loongarantieregeling. De rechtbank steunde de werknemer, maar de Centrale Raad van Beroep stelt het UWV in het gelijk.

Een keuze met grote financiële gevolgen. Deze zaak ziet op een ex-werknemer ('betrokkene') die op 6 februari 2017 in dienst trad als Director of Sales bij werkgever. Wegens financiële problemen heeft de werkgever de arbeidsovereenkomst met betrokkene op 8 februari 2022 per direct opgezegd. Daarbij werd de opzegtermijn niet in acht genomen en bovendien de verschuldigde transitievergoeding niet uitgekeerd. Op 7 juni 2022 heeft de kantonrechter dan ook geoordeeld dat het ontslag in strijd is met het Nederlandse ontslagrecht. De kantonrechter heeft de werkgever onder andere veroordeeld tot betaling van een gefixeerde schadevergoeding van ruim € 15.000. Bij het vaststellen van die schadevergoeding is de kantonrechter uitgegaan van het eindigen van de arbeidsovereenkomst per 8 februari 2022.

De betrokkene heeft vervolgens het UWV verzocht om in het kader van de loongarantieregeling in verband met de betalingsonmacht van werkgever de betalingsverplichtingen over te nemen. Op 1 augustus 2022 heeft het UWV besloten aan betrokkene een faillissementsuitkering te doen van onder andere het loon over de dertien weken voorafgaand aan het einde van het dienstverband. Het UWV besloot geen uitkering wat betreft de schadevergoeding te doen. Betrokkene heeft in dit kader zowel bezwaar als beroep aangetekend. In beroep werd betrokkene door de rechtbank in het gelijk gesteld. Volgens de rechtbank wordt in vaste rechtspraak een te beperkte uitleg gegeven aan het begrip loon over de opzegtermijn in de zin van de loongarantieregeling. De rechtbank meent dat de strekking van de loongarantieregeling juist is om werknemers te beschermen tegen de financiële gevolgen van een faillissement van de werkgever. De door de kantonrechter toegekende gefixeerde schadevergoeding wegens onregelmatig ontslag is volgens de rechtbank een bedrag

gelijk aan het loon over de opzegtermijn bij een regelmatig ontslag. Een redelijke wetsuitleg leidt ertoe dat een door de kantonrechter toegekende schadevergoeding wegens onregelmatig ontslag gelijkgesteld dient te worden aan het loon over de opzegtermijn als bedoeld in de loongarantieregeling.

Het UWV is het niet eens met de gedachtegang van de rechtbank. Volgens het UWV heeft betrokkene tijdens de zitting bij de kantonrechter in de zaak omtrent het onregelmatig ontslag de keuze gemaakt om niet de vernietiging van het ontslag en betaling van achterstallig loon te verzoeken, maar akkoord te gaan met een gefixeerde schadevergoeding. Deze schadevergoeding, die is toegekend voor de periode na afloop van de arbeidsovereenkomst, kan dan ook niet gelijk worden gesteld met loon, aldus het UWV. De betrokkene brengt daar nog tegen in dat hij niet mag worden benadeeld door het schikkingsvoorstel bij de kantonrechter. De Centrale Raad van Beroep (CRvB) stelt het UWV in het gelijk en wijst erop dat volgens vaste rechtspraak een aanspraak op een gefixeerde schadevergoeding geen betrekking heeft op de tijdvakken zoals genoemd in de loongarantieregeling. Dat de keuze die betrokkene heeft gemaakt achteraf bezien nadelige gevolgen heeft voor betrokkene, betekent volgens de CRvB niet dat er sprake is van discriminatie. De CRvB vernietigt dan ook de uitspraak van de rechtbank.

Wenk

Ik zou mij in dit geval graag willen aansluiten bij het standpunt van de rechtbank. De loongarantieregeling is juist bedoeld om werknemers te beschermen. Het is mijns inziens vreemd dat wanneer de werknemer een keuze maakt voor schadevergoeding (die gelijk is aan de hoogte van het loon dat verschuldigd was geweest wanneer de opzegtermijn in acht was genomen), dit bedrag niet onder de loongarantieregeling valt.

S. Renssen, december 2025

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 19-11-2025

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2025:1694

Zaaknummer: 24/10 WW

Rechters: H.G. Rottier, G.C. Boot en S.B. Smit-Colenbrander

Advocaten: C. Roele en M.C.F.M. Mollée

Wetsartikelen: 64 WW